

Seria de autor
JAMES CLAVELL

SHŌGUN (vol. I-II)

TAI-PAN (vol. I-II)

GAI-JIN (vol. I-II)

NOBILA CASĂ (vol. I-II)

CHANGI

VÂRTEJUL (vol. I-II)

JAMES CLAVELL

Nobila Casă

Traducere din limba engleză și note
ALFRED NEAGU

București
2019

CAPITOLUL 1

Ora 20.45

Ofițerul de poliție stătea rezemat de un colț al biroului de la informații supraveghindu-l pe eurasiaticul acela înalt fără să pară că o face. Purta un costum subțire, tropical, cravată de polițist, cămașă albă. În clădirea bine luminată a aeroportului era foarte cald, dănuia un aer umed și un miros greu, chinezii alergau încoace și încolo, ca întotdeauna. Bărbați, femei, copii. O mulțime de chinezi din Canton, alți asiatici, câțiva europeni.

– Domnule inspector-șef! Una dintre fetele de la biroul de informații îi întinse telefonul. E pentru dumneavoastră, domnule, spuse ea zâmbind, punându-și în valoare dinții albi, părul negru, ochii de-un negru intens și cu o plăcută piele aurie.

– Mulțumesc, spuse el, observând după vorbă că este din Canton, nou angajată, nedând importanță faptului că zâmbetul îi era fals, el ascunzând de fapt o înjurătură în cel mai neaoș dialect. Da? spuse el la telefon.

– Inspectorul-șef Armstrong? Aici turnul de control. Yankee 2 a aterizat conform orarului.

– Tot la poarta 16?

– Da. În șase minute va fi parcat acolo.

– Mulțumesc.

Robert Armstrong, un bărbat înalt, sprijinindu-se de biroul de informații, puse receptorul în furcă. Îi atraseră atenția picioarele lungi ale tinerei și rotunjimea fundulețului ei în veșmântul tradițional, luciosul *cheong sam*, foarte strâns pe corp, și prin cap îi trecu un gând închipuindu-și cum ar arăta ea în pat.

– Cum te numești? întrebă el, știind că nici unui chinez nu-i place să-și spună numele în fața unui polițist, mai cu seamă dacă e european.

– Mona Leung, sir.

– Mulțumesc, Mona Leung.

Își înclină capul în fața ei, o fixă cu ochii săi albaștri și observă cum trece prin ea un ușor fior de teamă! Lucru care nu-i displăcu. „Ce m-aș mai iubi cu ea“, se gândea îndreptându-și apoi atenția din nou spre prada lui. Eurasiaticul John Chen stătea lângă una din ieșiri, singur, și asta îl surprinse. După cum îl surprinse și faptul că era nervos. De obicei, John Chen era imperturbabil, dar acum se uita mereu la ceas, apoi la panoul cu sosirile, apoi din nou la ceas. „Încă un minut și vom începe balul“, gândi Armstrong. Porni să se caute în buzunare după o țigară, dar își aminti că, în urmă cu două săptămâni, renunțase la fumat, un dar făcut soției cu prilejul zilei sale de naștere. Trase scurt o înjurătură și își înfundă mâinile mai adânc în buzunare. Împrejurul biroului de informații, pasageri istoviți și persoane venite în întâmpinare se precipitau și se împingeau, se foiau încoace și încolo, întrebând cu glas tare, într-o mulțime de dialecte, unde, când, cum și de ce, și din nou, unde. El înțelegea bine cantoneza. Dialectele Shanghai și mandarin – mai puțin. Știa câteva expresii din dialectul chu chow și cea mai mare parte a cuvintelor cuprinse în înjurături. Știa puțin și taiwaneza. Plecă de la biroul de informații. Un bărbat cu un cap mai înalt decât aproape toți ceilalți din jur, solid, cu umerii lați, un mers liniștit, athletic. De șaptesprezece ani în forțele de poliție din Hong Kong, acum șeful serviciului de investigații criminale, CID – din Kowloon.

– 'Seara, John, zise el. Cum merg lucrurile?

– Oh, salutare, Robert, spuse în engleza sa cu accent american John Chen, punându-se imediat în gardă. Totu-i foarte bine. Dar ție cum îți merge?

– Minunat! Omul tău de la aeroport i-a informat pe grăniceri că aștepți un avion special. Un charter – Yankee 2.

– Da, dar nu e charter. E avion particular. Al lui Lincoln Bartlett – milionarul american.

– E în avion? întrebă Armstrong, știind bine că era.

– Da.

– Cu o suită?

– Numai cu vicepreședintele executiv – omul care taie și spânzură.

– Domnul Bartlett îți este prieten? întrebă el, știind bine că nu-i era.

– Un oaspete. Sperăm să facem afaceri cu el.

– Ah? Bun, avionul său tocmai a aterizat. De ce nu vii cu mine? Vei evita toate formalitățile. Este puținul pe care putem să-l facem și noi pentru Nobila Casă, nu-i așa?

– Mulțumesc pentru osteneală.

– Nici o osteneală.

Armstrong o luă înaintea trecând printr-o ușă laterală spre sala unde se făcea vama. Un polițist în uniformă ridică privirea salutându-l, uitându-se cu atenție la John Chen, pe care-l recunoscuse imediat.

– Lincoln Bartlett? continuă Armstrong cu o prefăcută blândețe. Nu-mi spune nimic. Ar fi trebuit să-l cunosc?

– Nu, numai dacă ai fost băgat în afaceri, spuse John Chen, agităndu-se apoi nervos. Este poreclit Piratul – datorită incursiunilor sale financiare pline de succes când e vorba de înghițit alte companii, de cele mai multe ori mult mai mari decât cele proprii. Om interesant, l-am întâlnit anul trecut la New York. Venitul variatelor sale societăți se ridică la aproape o jumătate de miliard de dolari pe an. El singur povestește că în '45 a început cu două mii de dolari împrumutați. Acum face afaceri în domeniul petrochimiei, construcțiile de mașini grele, electronicii, rachetelor – o mare parte comenzi ale Guvernului Statelor Unite. Bureți, produse din bureți de poliuretan, îngrășăminte – chiar și o companie care producea schiuri și alte materiale sportive. Grupul său de societăți se numește Par-Con Industries. Spune numele vreunei firme și o să afli că face parte din concernul lui.

– Am crezut că societatea ta posedă de-acum totul.

John Chen a zâmbit politicos.

– Nu în America, replică el, și nu este compania mea. Sunt un mic acționar la compania Struan, nu angajat.

– Dar ești unul dintre directori și ești fiul cel mai mare al Casei Chen, așa că vei fi următorul comprador.

Tradițional, compradorul era un om de afaceri chinez sau eurasiatic, care acționa în calitate de unic intermediar între casele comerciale europene și cele chinezești. Întreaga afacere trecea prin mâinile sale și câte puțin din toate îi mai rămânea și lui. Atât de multă bogăție și atâtă putere, se gândi Armstrong, și totuși cu puțin noroc putem să te zdrobim ca pe un ou și, odată cu tine, compania Struanilor, Doamne Dumnezeule, își spuse, simțind bucurie amestecată cu îngrijorare,

căci dacă se întâmpla așa ceva scandalul va face ca Hong Kongul să sară în aer în bucăți.

– Vei fi comprador, ca și tatăl și bunicul și străbunicul tău. Străbunicul a fost primul, nu-i așa? Sir Gordon Chen, comprador al marelui Dirk Struan, întemeietorul Nobilei Case și fondatorul Hong Kongului, fir-ar să fie!

– Nu. Compradorul lui Dirk a fost Chen Sheng. Sir Gordon Chen a fost compradorul fiului lui Dirk, Culum Struan.

– Erau frați vitregiăștia doi, nu-i așa?

– Așa se povestește.

– Ah, da, povești – pe care noi le alimentăm. Culum Struan, altă legendă a Hong Kongului. Dar și Sir Gordon e o legendă – ești un norocos.

Norocos? se întreabă cu amărăciune John Chen. Să descinzi dintr-un fiu nelegitim al unui pirat scoțian – un contrabandist de opiu, un desfrânat, geniu al răului și criminal – dacă măcar unele din poveștile care se spun despre el sunt adevărate – și o cântăreață cantoneză cumpărată de la un mic bordel dezgustător, care mai există încă pe o mică alee mocirloasă din Macao... Să cunoască aproape toată lumea din Hong Kong de unde te tragi și să fii disprețuit pentru asta de ambele rase...

– Asta nu-i noroc, spuse el, încercând să pară calm.

Avea părul negru, grizonant, față de anglo-saxon, frumoasă, deși obrazul era puțin cam osos, ochii săi negri nefiind tipic de asiatic, patruzeci și doi de ani, purta costume tropicale, cu croială impecabilă, pantofi Hermes și ceas Rolex.

– Nu sunt de acord, spuse Armstrong, vorbind foarte serios. A fi compradorul companiei Struan, Nobila Casă a Asiei... înseamnă ceva. Ceva deosebit.

– Da, deosebit.

John Chen rosti ferm aceste cuvinte. De când începuse să priceapă ce-i cu lumea asta el fusese torturat de moștenirea sa. Simțise cum toți ochii erau ațintiți asupra lui – fiul cel mai mare, primul moștenitor –, permanenta lăcomie și invidie a celorlalți. Îl terorizase continuu, oricât de mult încercase să-și înfrângă spaima. El nu dorise niciodată puterea sau vreo responsabilitate. Chiar cu o zi în urmă avusese o dispută acerbă cu tatăl său, cea mai neplăcută de până acum.

– Nu vreau nici o parte din compania Struan, strigase el. Pentru a suta oară vreau să ies din iadul Hong Kongului, vreau să mă reîntorc în Statele Unite, să-mi duc viața așa cum cred eu, unde vreau eu și cum vreau eu!

– Pentru a mia oară, ascultă-mă. Te trimit în Am...

– Lasă-mă să mă ocup eu de afacerile noastre în America, tată. Te rog! Sunt destule de făcut! Ai putea să-mi dai vreo două mil...

– Ayeeyah, ascultă-mă! Aici, aici în Hong Kong și în Asia ne câștigăm banii! Te-am trimis la școală în America să-ți pregătești familia pentru lumea modernă. Ești instruit, este datoria ta față de fam...

– Ai aici pe Richard, tată, și pe tânărul Kevin – Richard este un om de afaceri de zece ori mai bun decât mine și mai nerăbdător să parvină. Dar unchiul Jam...?

– Vei face cum îți spun eu! Dumnezeuule, doar știi că acest american Bartlett este de o importanță vitală pentru noi. Avem nevoie de cunoștințele tale.

– Unchiul James sau unchiul Thomas. Unchiul James ar fi cel mai bun pentru tine, cel mai bun pentru familie și cel mai...

– Ești fiul meu cel mai mare. Ești viitorul cap al familiei și viitorul comprador!

– Nu voi fi, pe bunul Dumnezeu!

– Atunci nu vei mai primi nici o lețcaie de la mine!

– Asta nu va schimba prea mult lucrurile! Toți suntem ținuți cu un venit de mizerie, orice ar crede străinii de companie! Ce avere ai? Câteva milioane? Cincizeci? Șaptezeci? O su...?

– Dacă nu-ți ceri iertare îndată și nu încetezi cu toate prostiile astea, dacă nu încetezi o dată pentru totdeauna, te dezmoștenesc chiar acum! Acum, pe loc!

– Îmi cer iertare pentru că te-am supărat, dar nu mă voi schimba niciodată! Niciodată!

– Îți dau timp de gândire până la ziua mea de naștere. Opt zile. Opt zile în care să devii un fiu supus. Acesta este ultimul meu cuvânt. Dacă la ziua mea de naștere nu vei dovedi că ești ascultător, nu te mai recunosc, și, odată cu tine, rețea și creanga descendenților tăi din arborele nostru pentru totdeauna. Acum ieși afară!

Lui John Chen i se întoarse stomacul pe dos de nervi. Detesta certurile interminabile, când lui taică-său i se suia sângele la cap

Seria de autor
JAMES CLAVELL

SHŌGUN (vol. I-II)

TAI-PAN (vol. I-II)

GAI-JIN (vol. I-II)

NOBILA CASĂ (vol. I-II)

CHANGI

VÂRTEJUL (vol. I-II)

JAMES CLAVELL

Nobila Casă

Traducere din limba engleză și note
ALFRED NEAGU

București
2019

CAPITOLUL 39

Ora 4.50

Cu vreo oră înainte ca zorile să se ivească, stând în ploaia care turna, Poon Vreme Bună privea cadavrul lui John Chen, pe jumătate gol, și trase o înjurătură. Scotocise prin hainele mortului și scormonise prin mormanul de pământ jilav pe care cei doi tineri, Kin Pak și Chen Ureche de Câine, îl scosese din groapă. Dar – nimic. Nici monede, nici frânturi de monede sau bijuterii, nimic. Mai devreme, Wu Patru Degete spusese: „O să găsiți voi jumătatea aia de monedă, Poon Vreme Bună“. Bătrânul îi mai dăduse și alte instrucțiuni, iar Poon Vreme Bună era bucuros că asta îl scutea de orice responsabilitate și nu mai avea cum să greșească.

Înainte de a veni aici, îi ordonase lui Chen Ureche de Câine și lui Kin Pak să ducă la parter cadavrul bătrânului Kin și îl amenințase pe Kin Ciupitul, care își oblojea mâna schilodită, că îi taie limba dacă îl mai aude o dată jelindu-se. Au lăsat corpul bătrânului Kin pe alee. Poon Vreme Bună îl descoperi apoi pe Regele Cerșetorilor din Kowloon City, care era un văr mai îndepărtat al lui Wu Patru Degete. Toți cerșetorii erau membri ai Corporației Cerșetorilor, care avea un rege în Hong Kong, unul în Kowloon și unul în Kowloon City. În vremurile de demult, cerșetoria era o profesie bănoasă, dar acum, din cauza condamnărilor grele la închisoare, a amenzilor și a numeroaselor munci bine plătite, nu mai aducea vreun câștig serios.

– Vezi, preacinstite Rege al Cerșetorilor, cunoștința asta a noastră a murit, îi explică pe îndelete Poon Vreme Bună distinsului bătrân. Nu are pe nimeni, așa că a fost abandonat pe Aleea Florarilor. Marele meu Dragon va aprecia în mod sigur un mic ajutor. Ai putea aranja o înmormântare discretă?

S-au târguit politicos, apoi au plătit suma convenită, după care s-au dus la taxi și la mașina care îi așteptau dincolo de marginea orașului, fericiți că de-acum corpul va dispărea pentru totdeauna

fără nici o urmă. Kin Pak era deja instalat pe scaunul din față al taxiului. Poon Vreme Bună se așeză lângă el.

– Du-ne la John Chen, ceru el. Dar repede!

– Ia-o spre șoseaua Sha-Tin, zise Kin Pak șoferului pe un ton important.

Chen Ureche de Căine se ghemuise pe canapeaua din spate cu mai mulți luptători de-ai lui Poon Vreme Bună. Kin Ciupitul și ceilalți intrară și ei în mașină. Cele două automobile o luară spre nord-vest, în Noile Teritorii, pe șoseaua Sha Tin-Tai Po care o cotea spre sate și spre zone recolonizate, spre așezări de cocioabe locuite de oameni stabiliți aici ilegal, după ce se strecuraseră printr-o trecătoare a muntelui. Mergeau pe lângă calea ferată, care ducea spre nord, spre graniță, trecând pe lângă bogate grădini de legume, ce împrăstiau miasme de bălegar. Cu puțin înaintea satului de pescari Sha-Tin, au făcut la stânga, lăsând deoparte șoseaua principală și intrând pe un drum lateral, distrus și plin de noroi. Se opriră lângă un pâlț de copaci și ieșiră din mașină. Era cald și ploua, iar pământul mirosea plăcut. Kin Pak luă lopata și îi conduse pe ceilalți în crâng. Poon Vreme Bună lumina cu lanterna, în timp ce Kin Pak, Chen Ureche de Căine și Kin Ciupitul căutau. Le era greu să găsească locul exact pe întuneric. Începuseră să sape pentru a doua oară în alt loc când tânărul Kin Pak își aminti în sfârșit că tatăl lor marcaseră locul cu o piatră în formă de semilună. Înjurând, uzi până la piele, găsiră în cele din urmă piatra și începură să sape. Mai în adânc, pământul era uscat. Nu după mult timp, scoaseră cadavrul înfășurat într-o pătură. Mirosea greu. Poon Vreme Bună îi puse să despoaie hoitul și să caute cu atenție, dar nu găsiră nimic.

– Ai trimis toate celelalte lucruri la Nobila Casă Chen? întrebă el din nou, în vreme ce picăturile de ploaie îi curgeau pe față, iar hainele i se îmbibau de apă.

– Da, răspunse tânărul Kin Pak enervat. De câte ori trebuie să vă mai spun?

Era foarte obosit, iar hainele îi erau deja murate și parcă simțea că-și dă suflul.

– Scoateți toți de pe voi hainele astea împrăștiate de bălegar. Pantofi, ciorapi, tot. Vreau să vă caut prin buzunare.

Toți se supuseră. Kin Pak purta la gât un inel ieftin din jad. Aproape toți oamenii din China purtau câte un obiect din jad care să le aducă noroc, pentru că toți credeau că atunci când un zeu rău îți pune piedici, spiritul jadului te apără împotriva răului, ia asupra sa puterea diavolească, distrugând-o, salvându-te de la pieire. Dar dacă nu se întâmpla așa, însemna că Zeul Jadului dormea, și asta ar fi fost, deh, ghinionul tău. Poon Vreme Bună nu găsi nimic în buzunarele lui Kin Pak. Îi aruncă înapoi hainele. Era și el ud learcă și foarte supărat.

– Poți să te îmbraci, și îmbracă și hoitul ăla. Grăbiți-vă!

Chen Ureche de Căine avea aproape patru sute de dolari hongkonghezi și o brățară de jad de bună calitate. Unul dintre oameni i-a luat jadul, iar Poon a băgat banii în buzunar, întorcându-se spre Kin Ciupitul. Toți au holbat ochii când au văzut sulul de bancnote pe care l-au găsit în buzunarul lui de la pantaloni.

Poon Vreme Bună se păzea cât putea de ploaie.

– Unde mă-ta ai găsit atâtea lovele?

El le povesti cum i-a ușurat de bani pe cei norocoși, în față la Ho-Pak. Au râs cu toții și l-au felicitat pentru istețimea lui.

– Foarte bine, foarte inteligent, zise Poon. Ești un bun om de afaceri. Îmbracă-te. Cum se numea bătrâna?

– Își zicea Ah Tam! Kin Ciupitul își șterse șiroaiele de pe ochi, răsucindu-și degetele de la picioare în noroi, și simți că mâna schilodită îl ardea și îl dureau grozav de tare. Te duc la ea dacă dorești, îi spuse.

– Hei, am nevoie aici de blestemata aia de lumină! strigă Kin Pak, care moșmondea în patru labe, luptându-se să-l îmbrace pe John Chen. Poate careva să-mi dea o mână de ajutor?

– Ajutați-l!

Chen Ureche de Căine și Kin Ciupitul săriră să-l ajute, în timp ce Poon Vreme Bună fixă lumina lanternei pe cadavru. Corpul era umflat, buhăit. Ploaia spălase noroiul. Ceafa lui John Chen era plină de sânge și zdrobită, dar fața i se putea recunoaște.

– Ayeeyah, zise unul din oameni, haideți să ne terminăm treaba. Simt că spiritele rele ne dau târcoale.

– Îi punem numai pantalonii și cămașa, zise pe un ton acru Poon Vreme Bună.

Așteptă până îi traseră câteva haine pe el. Se întoarse apoi spre ei: – Acum spuneți, care dintre voi, ticăloșilor, l-a ajutat pe bătrân să-l omoare pe prăpăditul ăsta?

Kin Pak vru să răspundă: Eu am... Se opri când îi văzu pe ceilalți doi arătându-l cu degetul și strigând într-un glas: „El a fost!“, îndepărtându-se iute de el.

– Am bănuț eu! Poon Vreme Bună, bucuros că în sfârșit a dezvăluit misterul, își îndreptă degetul arătător butucănos spre Kin Pak, poruncindu-i: Treci în groapă și așază-te jos!

– Avem un plan simplu să-l răpim chiar pe Chen, de la Nobila Casă, ceea ce ne-ar aduce tuturor un câștig de două-trei ori mai mare decât prăpăditul ăsta. Să vă spun cum facem, *heya?* zise Kin Pak.

La această idee nouă, Poon Vreme Bună ezită un moment, își aminti apoi de instrucțiunile lui Patru Degete și strigă la el:

– Bagă-ți mutra în mocirlă în groapă.

Kin Pak se uită la ochii încruntați ai lui Poon și înțelese pe dată că-l aștepta moartea. Ridică din umeri. *Joss.*

– Mă piș pe toți urmașii voștri, strigă el, băgându-se în groapă și aruncându-se la pământ.

Își puse capul pe brațe în noroi și începu să simtă cum i se stinge viața. Venise din nimic, se ducea ca un nimic, întotdeauna o părticică a familiei Kin, a tuturor generațiilor, trăind în curgerea ei permanentă, din generație în generație, mergând prin istorie spre un viitor fără țel. Poon Vreme Bună puse mâna pe o lopată și, pentru că tânărul se arătase prea îndrăzneț, îl trimise pe lumea cealaltă înfigându-i lama ascuțită a lopeții între vertebre. Kin Pak muri instantaneu.

– Astupă groapa!

Chen Ureche de Căine rămase năucit, dar se grăbi să execute ordinul. Poon Vreme Bună începu să rădă, îi puse piedică și pentru că se arătase fricos îl lovi sălbatic cu piciorul, făcându-i vânt spre groapă. Într-o secundă lopata se învârti în mâna lui Poon și-l trăsni pe Chen Ureche de Căine în ceafă. Acesta mai apucă să ofteze și se prăbuși peste Kin Pak. Ceilalți spuseră, exclamând:

– Eeeee, dar ai mânuit lopata aia ca pe o bătă de crichet! A murit?

Poon Vreme Bună nu răspunse, privi doar la ultimul Vârcolac, Kin Ciupitul. Toți își îndreptară ochii spre el. Stătea țeapăn în ploaie. În acel moment, Poon observă șnurul strâns tare în jurul gâtului său. Luă lanterna, se îndreptă spre el și văzu că partea cealaltă a șnurului atârna pe spate. La capăt se afla o jumătate de monedă ruptă, cu o gaură făcută cu grijă. Era un ban de aramă și părea a fi vechi.

– Toți zeii să-mpută cu vânturi fața lui Tsao Tsao! Unde ai găsit-o? întrebă el radiind de bucurie.

– Tata mi-a dat-o.

– De unde o are, răhățelule?

– Nu mi-a spus.

– A primit-o oare de la Chen Fiul Numărul Unu?

– Nu știu, spuse și ridică din umeri. Nu eram acolo când l-au omorât. Sunt nevinovat, pe viața mamei mele!

Cu o mișcare bruscă, Poon Vreme Bună îi smulse șnurul de la gât.

– Duceți-l la mașină! le porunci el luptătorilor lui. Păziți-l bine. Îl luăm înapoi cu noi. Da, îl ducem înapoi. Ceilalți acoperiți groapa cu pământ și camuflați-o cu grijă!

Ordonă apoi ultimilor doi din oamenii săi să ia pătura în care se afla John Chen și să-l urmeze. Au executat ordinul cam împleticindu-se din pricina beznei. Poon mergea anevoie spre Sha Tin Road, ocolind mocirla. În apropiere se găsea un refugiu încropit din carcasa unui autobuz distrus. Când pe drum nu mai fu nimeni, le făcu oamenilor cu mâna și aceștia desfăcură repede pătura, rezemând corpul într-un colț. Scoase după aceea notița pe care o pregătiseră dinainte Vârcolacii și o lipi cu grijă pe corp.

– De ce faci asta, Poon Vreme Bună, *heya?* De ce fa...

– Pentru că așa mi-a spus Patru Degete să fac! De unde să știu eu de ce? Țineți-vă spurcata aia de gură...

Farurile unei mașini care se apropia, luând curba, îi luminară brusc. Au înghețat, întorcându-și fețele, făcându-se că sunt niște pasageri așteptând autobuzul. După ce trecu mașina, o tuliră. Zorile brăzdau cerul, iar ploaia își mai împușinase puterile.